

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3938/07
24.10.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије - Пореска управа - Регионални центар Ниш, број: 431-37/2006 од 07.3.2007. године, у предмету пореза на доходак, у нејавној седници већа одржаној дана 24.10.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале Ниш, број: 439-1895-8046/05 од 19.12.2006. године, а којим ожалбеним решењем је утврђен порез на доходак грађана за 2004. годину, пореском обвезнику АА, у укупном износу од 552.469,00 динара, који је обавезан да плати у року од 15 дана од дана достављања решења, с напоменом да жалба не одлаже извршење решења.

Тужилац поднетом тужбом оспорава законитост решења туженог органа истичући да у поступку који је претходио доношењу оспореног решења нису цењени наводи пореског обвезника у току другог саслушања, као и његови докази приложени Пореској управи Ниш. Понавља наводе изнете у жалби да се Филијала Ниш "оглушује" од чињенице да је преко "ББ", Филијале у Нишу, примио отпремнину која је неосновано третирана као зарада, истичући да "ВВ", "ГГ", није издала потврду о зарадама у 2004. години у складу са финансијском документацијом и није платила порез на зараду, због чега тужилац, како наводи, и оспорава потврду ДИН-а за 2004. годину. Са ових и осталих навода изнетих у тужбу, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе и одговора на тужбу, те списка ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета произлази да је првостепени орган донео ожалбено решење у поновном поступку поступајући по решењу другостепеног органа бр. 431-37/06 од 08.11.2006. године. Поступајући по тим примедбама позвао је тужиоца ради учешћа у поступку канцеларијске контроле и сачинио записник о извршеној канцеларијској контроли бр. 431-15861/06-2 од 23.11.2006. године. На поменути записник у остављеном року тужилац је поднео примедбе, те је првостепени орган након разматрања истих 07.12.2006. године сачинио допуну записника бр. 431-15861/06-3, а 09.12.2006. године на основу наведених записника донео ожалбено решење бр. 439-1895-8046/05. Ожалбеним решењем првостепени орган је утврдио тужиоцу годишњи порез на доходак грађана, тако што је утврђени доходак у износу од 6.757.990,00 динара, утврђен у складу са одредбом члана 87. Закона о порезу на доходак грађана умањио за неопорезиви износ у смислу члана 87. ст. 1. и 2. истог Закона од 986.640,00 динара, као и за износ личних одбитака од 246.660,00 динара, а у складу са одредбом члана 88. истог Закона, и на тако утврђену основицу од 5.524.690,00 динара, применио прописану ступу од 10% (члан 89. истог Закона).

Оцењујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије налази да истим није повређен закон на штету тужиоца. Ово са разлога што Законом о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01), није предвиђена новчана накнада коју послодавац исплаћује запосленом по основу споразумног престанка радног односа, у складу са одредбом члана 99. Закона о раду, те тиме примања која остваре запослена лица по основу споразумног раскида радног односа у смислу чл. 97. и 99. Закона о раду, представљају зараду у смислу чл. 13-14б. Закона о порезу на доходак грађана, односно доходак грађана који је опорезив годишњим порезом на доходак грађана у смислу чл. 87. Закона о порезу на доходак грађана. Како је до престанка радног односа тужиоца дошло на основу Споразума о престанку радног односа између "ГГ" и радника - тужиоца те фабрике, сачињеног у складу са наведеним одредбама чл. 97. став 1. тачка 3. и чл. 99. Закона о раду, једнократна новчана накнада која је исплаћена тужиоцу у том смислу има карактер другог примања које чини зараду у смислу члана 81. став 3. Закона о раду, на коју се у смислу члана 87. став 1. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01 и 80/02) плаћа годишњи порез на доходак грађана.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па код напред изнетог и неспорног чињеничног стања, а с обзиром на изнету правну регулативу, суд је нашао да су без значаја за другачију оцену оспореног решења.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 24.10.2007. године, У. 3938/07

Записничар, Председник већа - судија

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК